Republika Hrvatska
Općinski sud u Kutini
Hrvatskih branitelja 4
44320 Kutina

Poslovni broj: P-228/2025-12

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski sud u Kutini, u ime Republike Hrvatske, po sucu pojedincu Draženku Stanušiću, u pravnoj stvari tužitelja Mladena Zvonara iz Kutine, Kralja Petra Svačića 5a, OIB: 66991788100, zastupanog po punomoćniku odvjetniku Ivanu Rački u Odvjetničkom društvu Rački i kolege j.t.d. Zagreb, Oreškovićeva 6 D/1, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d. iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupanog po punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Porobija i Porobija iz Zagreba, Galleria Importanne, Iblerov trg 10/VII, p.p. 92, radi utvrđenja i isplate, nakon održane javne glavne rasprave 8. listopada 2026. u nazočnosti punomoćnika stranaka i tužitelja osobno, te objave presude, temeljem čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 111/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, dalje: ZPP), 12. studenog 2026.,

presudio je

Usvaja se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

" I. Utvrđuje se da je ništetna i nepoštena odredba članka 2. st. 4. Ugovora o kreditu broj: 3208409153, kreditna partija broj: 7103502257 od 13. veljače 2007. sklopljenog između tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, kao kreditora i tužitelja MLADENA ZVONARA iz Kutine, Kralja Petra Svačića 5A, OIB: 66991788100, kao korisnika kredita, koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.“.

II. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, isplatiti tužitelju MLADENU ZVONARU iz Kutine, Kralja Petra Svačića 5A, OIB: 66991788100, iznos od 199,09 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 1. ožujka 2007. do 31. prosinca 2007. godine po stopi određenoj člankom 1. Uredbe o visine stope zateznih kamata (NN 72/02, 153/04), od 01. siječnja 2008. godine do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi u visini prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima

izračunate od strane Hrvatske narodne banke za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanom za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana."

III. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, naknaditi tužitelju MLADENU ZVONARU iz Kutine, Kralja Petra Svačića 5A, OIB: 66991788100, troškove parničnog postupka u iznosu od 263,28 eura sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od presuđenja do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 26. rujna 2025. godine podnio tužbu ovom sudu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti odredbe članka 2. Ugovora o kreditu od 13. veljače 2007. godine kojom se tužitelj kao korisnik kredita obvezuje tuženiku platiti jednokratnu naknadu za obradu kredita. Tužitelj ujedno potražuje i isplatu iznosa od 199,09 eura zajedno s kamatama. Tužitelj smatra da ovakva odredba ugovora predstavlja nepoštenu ugovornu obvezu s obzirom da se radi o odredbi koja je unaprijed formulirana u tipskom obrascu ugovora sročenom i priređenom od strane tuženika kao jače ugovorne strane.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio osnovanost tužbenog zahtjeva i istaknuo je prigovor zastare.

3. Nije sporno da je tužitelj, kao korisnik kredita, sklopio s tuženikom, kao kreditorom, Ugovor o kreditu broj: 3208409153 od 13. veljače 2007. godine, u kojem Ugovoru je u članku 2. (Naknada) određeno da se jednokratna naknada naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita.

4. Sporno je da li je ugovorna odredba sadržana u članku 2. Ugovora o kreditu ništetna te s tim u vezi pripada li u tom slučaju tužitelju iznos koji je temeljem te odredbe isplatio tuženiku.

5. Tijekom postupka, a na okolnosti sklapanja Ugovora o kreditu te pregovaranja o odredbama tog Ugovora i statusu potrošača, sud je saslušao tužitelja kao stranku. Tužitelj je u svom iskazu naveo da je zaključio predmetni ugovor o kreditu radi kupovine kuće koju je koristio isključivo za osobne potrebe. U vrijeme podizanja kredita nije bio nositelj OPG-a, nije bio član nekog trgovačkog društva i nije imao obrt. Kada je došao potpisati Ugovor o kreditu, već ga je dočekao unaprijed pripremljen ugovor i nije mogao utjecati na njegov sadržaj. Nije mu dana mogućnost da pregovara o odredbama Ugovora o kreditu. Nitko u banci nije mu objašnjavao pojedine odredbe Ugovora o kreditu ili njegova prava i obveze iz tog Ugovora. Tužitelj je po struci policijski službenik te nije stručnjak za financijska pitanja.

6. Iskaz tužitelja sud je prihvatio budući da je isti jasno, razumljivo i logično iskazivao o okolnostima sklapanja Ugovora o kreditu i pregovorima. Osim toga tužitelj je potvrdio kako je Ugovor sklopljen putem standardnog i formaliziranog obrasca sačinjenog od strane tuženika na čiji sadržaj nije mogao utjecati te je potvrdio da nije mogao pregovarati o odredbama Ugovora.

7. Odredbom članka 81. stavka 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 96/03., 46/07. – dalje: ZZP) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Odredbom članka 81. stavkom 3. ZZP propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, a stavkom 4. je propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

8. Člankom 83. ZZP propisano je da će se prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimati u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Člankom 84. ZZP propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Odredbom članka 87. stavak 1. ZZP propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna. Prema članku 3. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 155/23. – dalje: ZOO) sudionici u obveznom odnosu su ravnopravni. Prema članku 4. ZOO u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici su dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja. Člankom 6. ZOO propisana je zabrana ostvarivanja prava iz obveznog odnosa suprotno svrsi zbog koje je ono propisom ustanovljeno ili priznato. Člankom 7. stavkom 1. ZOO propisano je da sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba, dok je člankom 8. ZOO propisano da se svatko dužan suzdržati

od postupaka kojim se može drugome prouzročiti šteta. Prema članku 322. ZOO ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva je ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo. Prema odredbi članka 323. stavak 1. ZOO u slučaju ništetnosti svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Prema odredbi članka 324. stavak 1. ZOO ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen.

9. Odredbom članka 3. ZZP propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Tužitelj je svoj položaj potrošača dokazao priloženim Ugovorom o kreditu, kao i danim iskazom, iz kojega proizlazi da je tužitelj, kao fizička osoba, uzeo kredit za kupovinu kuće koju je koristio za vlastite, privatne svrhe, a osim toga u vrijeme podizanja kredita nije bio nositelj OPG-a, član nekog trgovačkog društva niti je imao kakav obrt. Dakle, tužitelj sredstva iz kredita nije koristio u poslovne svrhe ili za poduzetničku djelatnost, što znači da je tužitelj potrošač u smislu spomenute odredbe članka 3. ZZP.

10. Dovodeći u vezu iskaz tužitelja s ostalim dokazima, utvrđeno je da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen na unaprijed formuliranom standardnom obrascu koji je samo zahtijevao potpis tužitelja te tužitelj nije mogao utjecati na sadržaj takvog Ugovora o kreditu. Dalje je utvrđeno da tužitelju nije dana mogućnost da pregovara s tuženikom o odredbama Ugovora o kreditu, pa mu tako nije dana niti mogućnost da pregovara o odredbi članka 2. Ugovora o kreditu koja se odnosi na naknadu za obradu kredita, iz čega proizlazi da je tužitelj s tuženikom pregovarao isključivo o iznosu kredita i anuitetima u kojima će se plaćati navedeni kredit. Sve ostale odredbe su tipizirane, uređene od strane tuženika i samo navedene u Ugovoru, bez ikakvog dodatnog informiranja potrošača (tužitelja) kao ugovorne strane koja djeluje u svojstvu prosječnog čovjeka, dok je tuženik bankarska institucija kojoj sklapanje konkretnog Ugovora predstavlja sastavni dio poslovanja. Dakle, tužitelj nije mogao mijenjati ugovorne odredbe već je samo, ukoliko iste ne prihvaća, mogao odustati od sklapanja predloženog Ugovora o kreditu.

11. U konkretnom slučaju, a kako je to vidljivo iz samog Ugovora o kreditu, isti je sastavljen kao standardni ugovor tuženika, slijedom čega je upravo na samom tuženiku, u skladu s odredbom članka 81. stavak 4. ZZP, bilo da dokaže da se o pojedinačnim ugovornim odredbama (u konkretnom slučaju o odredbi članka 2. Ugovora o kreditu) pojedinačno pregovaralo, a što tuženik nije dokazao.

12. Tužitelj je, u predmetnom slučaju, nesporno bio u podređenom, slabijem položaju u odnosu na tuženika, kako u pogledu pregovaračke moći tako i stupnja znanja. Isto je dovelo do toga da je tužitelj pristao na odredbe Ugovora unaprijed sastavljene od strane tuženika bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih. Tuženik je dakle iskoristio svoj položaj kao jače ugovorne strane te je ugovorio naplatu za odobrenje kredita, radi čega je postupao protivno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. To tim više što tuženik

u sadržaj Ugovora o kreditu nije unio podatak niti je tužitelju objašnjeno koji je to valjan i ekonomski opravdan razlog zbog kojega je bilo nužno ugovoriti plaćanje spomenute naknade i zašto visina naknade ovisi o iznosu odobrenog kredita. Ugovaranje plaćanja naknade za odobrenje kredita samo za sebe nije nepošteno te u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu nije postojao propis koji bi to zabranjivao. Međutim, iz Ugovora o kreditu i iskaza tužitelja, a vezano za odredbu članka 2. predmetnog Ugovora, utvrđeno je da tužitelj nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade te da mu nije bila predočena Odluka o naknadama banke. Također, sadržaj sporne odredbe je nepotpun jer ne sadrži strukturu i način izračuna naknade, odnosno nije navedeno niti tužitelju pojašnjeno ili izloženo koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade, koje usluge banka pruža za tu naknadu te koja je visina svakog od spomenutih troškova i usluga. Također, tuženik nije dokazao opravdanost naplaćivanja sporne naknade u ugovorenom postotku od iznosa kredita jer korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju i višu naknadu, čime se dovode u neravnopravan položaj. Iz navedenog se može zaključiti da predmetnom naknadom nisu pokriveni stvarni troškovi koje je tuženik imao prilikom obrade zahtjeva tužitelja i odobravanja kredita, već je tuženik sebi ostavio slobodu određivanja visine naknade, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Pravo je tuženika da, s aspekta isplativosti svog poslovanja, u ugovorima o kreditu ugovara naknade. Međutim, tuženik je bio dužan, nudeći svoj proizvod tužitelju, istog informirati o smislu i sadržaju odredaba Ugovora o kreditu, između ostalog i naknadi koju će platiti, i skrenuti mu pozornosti na parametre o kojima ovisi ta naknada i kako ona utječe na iznos kredita koji će se isplatiti tužitelju, a tuženik nije dokazao da je to i učinio.

13. U odnosu na navode tuženika da je odredba Ugovora o kreditu koja se odnosi na ugovaranje sporne naknade bila jasna, lako razumljiva i uočljiva pa stoga nije dopušteno ocjenjivati poštenost takve odredbe, treba reći da u odredbi članka 2. Ugovora o kreditu nije određen način na koji će se odrediti visina naknade za obradu kredita, već se samo navodi da će se prilikom prvog korištenja kredita naplatiti naknada za obradu kredita. Također, u Ugovoru nije pojašnjeno niti se točno navodi od čega se točno sastoji ta naknada i koji troškovi se tom naknadom podmiruju te jesu li takvi troškovi realni i odgovaraju li visini naplaćene naknade. Odredbe ugovora o kreditu moraju biti takve da potrošaču omogućuju, ne samo gramatičku i jezičnu razumljivost određenog pojma, već i razumijevanje funkcioniranja onog pojma ili instituta na koji se jezični izričaj odnosi. Slijedom navedenog, a suprotno navodima tuženika, odredba članka 2. Ugovora o kreditu, po mišljenju ovoga suda, ne ispunjava uvjet jasnih i lako razumljivih ugovornih odredbi.

14. Imajući u vidu sve naprijed izloženo, ugovaranjem naknade iz članka 2. Ugovora o kreditu nastala je znatna neravnoteža u pravima i obvezama između tuženika i tužitelja na štetu tužitelja kao potrošača, prvenstveno zbog toga što je predmetna odredba bila unaprijed formulirana od strane tuženika, na istu tužitelj nije imao mogućnost utjecaja, o njoj se nije pregovaralo, a ista je utjecala na konačnu isplatu kredita tužitelju na način da je ugovorena isplata jednog iznosa, a zapravo je isplaćen umanjeni iznos kredita.

15. Budući da je u konkretnom slučaju utvrđeno da je upravo tužitelj kao potrošač s tuženikom sklopio Ugovor o potrošačkom kreditu, a koji Ugovor joj je ponuđen, bez prethodnog pregovaranja o pojedinačnim odredbama i bez prethodnog objašnjenja, informiranja i upozorenja na naknadu koju će morati platiti i koja će mu u

konačnici smanjiti iznos kredita koji će mu se isplatiti, odredba članka 2. Ugovora o kreditu, koja sadrži obvezu plaćanja naknade za obradu kredita, predstavlja nepoštenu odredbu u smislu članka 81. stavka 1. ZZP koja je prema odredbi članka 87. stavka 1. ZZP ništetna. U skladu s tim, u presudama Suda Europske unije C-84/19 od 3. rujna 2020. i C-224/19 od 16. srpnja 2020., također je utvrđeno da banke ne smiju ugovarati nikakve troškove ulaznih naknada za obradu kredita i osiguranje kredita i da su takve ugovorne odredbe nepoštene jer dovode do značajne neravnoteže u pravima i obvezama između ugovornih strana na štetu potrošača jer su bile unaprijed formulirane od strane tuženika kao trgovca na što tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja.

16. Glede zahtjeva za plaćanje zateznih kamata od dana kada je naplaćena naknada za obradu kredita, pa do isplate, valja reći da je tuženik nepošten od samog trenutka naplate jer je upravo tuženik odgovoran za ugovaranje ništetne odredbe i ta ista odredba nametnuta je tužitelju kao potrošaču bez mogućnosti pregovaranja i izmjene, i temeljem takve nepoštene i ništetne odredbe tuženik je neosnovano naplatio novčane iznose. Osim toga, tuženik je kao bankarska institucija u konkretnom slučaju propustio osnovne radnje (pregovaranje u vezi s kreditom te upozorenje na moguće naknade za troškove obrade kredita), a kojim činom je njegovo postupanje dovelo do netransparentnosti ugovorne odredbe pa i ništetnosti iste, slijedom čega ovaj sud smatra da je tuženik nepošten stjecatelj te je njegova obveza isplate zatezne kamate od dana stjecanja pa do isplate.

17. Zaključak je ovoga suda da postupanje tuženika glede ugovaranja naknade za obradu kredita nije bilo dopušteno, te je riječ o ugovornoj odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao stranke Ugovora, pa je slijedom navedenog po točkom I. izreke utvrđena ništetnost odredbe članka 2. Ugovora o kreditu u dijelu u kojemu se ona odnosi na ugovaranje naknade za obradu kredita, pri čemu takva ništetnost ne povlači za sobom ništetnost cjelokupnog ugovora (članak 324. stavak 2. ZOO). Ovaj prvostupanjski sud ukazuje da je posljedica ništetnosti dužnost vraćanja onoga što je primljeno na temelju ništetne odredbe ugovora (članak 323. stavak 1. ZOO), slijedom čega je pod točkom II. izreke prihvaćen zahtjev tužitelja za vraćanjem primljenog iznosa od 199,09 eura, to tim više što visina naknade nije sporna, a riječ je o imovini tužitelja koju je tuženik primio temeljem osnove koja je otpala (članak 1111. ZOO). Na tako dosuđeni iznos, temeljem članka 1115. ZOO, tužitelju je dosuđena i zakonska zatezna kamata i to od 1. ožujka 2007., kao dana kada je naknada naplaćena, pa do isplate, i to u visini određenoj člankom 29. ZOO.

18. Neosnovano tuženik ističe prigovor zastare. Prije svega, odredbom članka 328. ZOO određeno je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi. Nadalje, pravno je shvaćanje prve sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (1/20) održane 30. siječnja 2020. (broj: Su-IV-47/2020-2): "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05. (članak 104. stavak 1. ZOO/91.) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora." Kako je tužba u ovom predmetu podnesena 26. rujna 2025. te kako je tek ovom presudom (koja još i nije

pravomoćna) utvrđena ništetnost odredbe članka 2. Ugovora o kreditu, jasno je da je tužba u ovom predmetu podnesena unutar petogodišnjeg zastarnog roka za tražbine s naslova stečenog bez osnova iz članka 225. ZOO.

19. Treba napomenuti da visina tužbenog zahtjeva tužitelja nije sporna pa stoga nije bilo potrebno provoditi financijsko vještačenje.

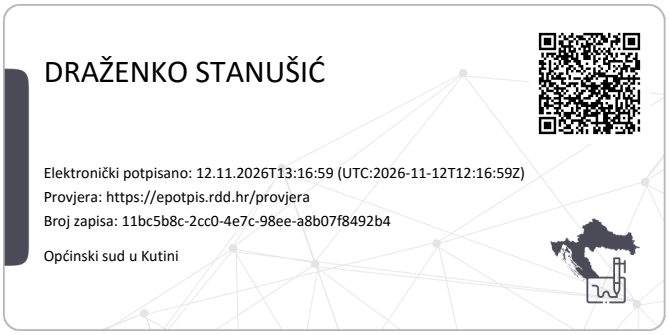
20. Tužitelju je dosuđena naknada parničnih troškova sukladno uspjehu u parnici temeljem odredbi članka 154. Zakona o parničnom postupku, a troškovi se odnose na: sastav tužbe, sastav podneska od 19. prosinca 2025., zastupanje na ročištima od 1. ožujka 2026. i 8. listopada 2026. godine, sve po 50,00 eura, što sveukupno s PDV-om iznosi 250,00 eura. Tužitelju je dosuđena i naknada sudskih pristojbi na tužbu i presudu po 6,64 eura.

Ukupni parnični troškovi tužitelja iznose 263,28 eura.

U Kutini 12. studenog 2026.

S u d a c

Draženko Stanušić

Uputa o pravnom lijeku:
Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi putem ovoga suda u roku od 15 dana od dana dostave ovjerenog prijepisa ove presude. O žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

O tom obavijest:
1. Odvjetničko društvo Rački i kolege j.t.d. Zagreb, Oreškovićeva 6 D/1
2. Odvjetničko društvo Porobija & Porobija, Zagreb, Iblerov trg 10/VII, p.p. 7

Broj zapisa: **9-30890-0ac34**

Kontrolni broj: **09395-d34ab-1879c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Kutini** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.